

Una muralla infranquejable: El dia de guàrdia

El dia de guàrdia és un costum a l'Opus Dei que consisteix a dedicar un dia de la setmana a viure amb especial intensitat la fraternitat cristiana, tenint presents els altres en la pregària, la mortificació i els petits detalls de caritat.

09/04/2025

No és estrany que en sortir de viatge per algun país i visitar els seus

monuments més emblemàtics topem amb alguna gran construcció de pedra. Ens quedem esbalaïts, esglaiats pels segles —o mil·lennis!— que semblants edificacions han vist passar. Potser han necessitat alguna restauració, però no gaire per al temps que porten dretes. Algunes, a més, no tenen cap argamassa o ciment que uneixi els seus blocs de pedra entre si: n'hi ha prou amb la compressió que fan unes pedres sobre les altres.

Fills d'un mateix Pare

En contemplar aquests monuments ens ve al cap aquella cita del llibre dels Proverbis: «Un germà ajudat pel seu germà és plaça forta i alta, forta com una muralla reial» (*Pr* 18, 19); és com un dels murs de pedra que ha resistit l'embat dels exèrcits enemics, de les inclemències del temps i del pas dels anys. Però hi és: ferm, resistent i compacte.

Nosaltres som com aquestes pedres, i si ens donem suport els uns als altres l'Obra serà com una ciutat ferma:

«Des d'ara faig de tu una plaça forta, una columna de ferro, una muralla de bronze» (*Jr* 1, 18). «L'amor que ens uneix entre nosaltres —recorda el prelat de l'Opus Dei— és el mateix amor que manté l'Obra unida^[1]. Per això, podríem dir que, en certa manera, la unitat a l'Opus Dei —aspecte essencial i passió dominant— depèn de la nostra vida. Això és una cosa que la beata Guadalupe experimentava de primera mà, i així ho feia saber a sant Josepmaria: «L'Obra soc jo mateixa i ja no podria ser d'una altra manera. Quina alegria em fa sentir això tan clar i sempre, des del primer dia i cada cop més!»^[2].

Ens preocupem dels altres membres de l'Obra perquè són germans nostres. Units per llaços sobrenaturals, més forts que els de la sang, anem edificant l'Opus Dei. És a

dir, ens anem ajudant a ser sants i a ser apòstols. Però la fraternitat no és una tasca més per fer entre d'altres, com la feina o les normes de pietat, sinó que és una realitat que vivifica el nostre dia. Vivim, resem, gaudim i patim sabent-nos fills d'un mateix Pare i, per tant, germans entre nosaltres: «La filiació divina és present en tots els pensaments, en tots els desitjos, en tots els afectes (*Amics de Déu*, n. 146). I s'expandeix necessàriament en fraternitat».^[3]

Vigilància amorosa

El dia de guàrdia ens ajuda a voler apuntalar aquesta ciutat emmurallada. José Luis Múzquiz recorda el moment en què va sentir parlar per primera vegada d'aquest costum. Va ser durant una meditació a Diego de León, cap al 1942, quan sant Josepmaria, al·ludint a la vigilància fraterna que havíem de viure a l'Obra, «repetia les paraules

de l'Escriptura: *Custos, quid de nocte?* (Is 21, 11). I llavors es va començar a viure aquest costum que porta cadascú a estar “de guàrdia” un dia a la setmana, tractant de viure amb més finor l'esperit de fraternitat».

Aquesta frase de l'Escriptura va servir d'inspiració a sant Josepmaria a l'hora d'escriure aquell punt de Solc: «Sentinella, alerta! Tant de bo tu també t'acostumessis a tenir, durant la setmana, el teu dia de guàrdia: per entregar-te més, per viure amb més amorosa vigilància cada detall, per fer una mica més d'oració i de mortificació»^[4]. Si tornem a l'exemple de les ciutats fortificades, és fàcil imaginar-nos transitar-hi els soldats de guàrdia, muralla amunt, muralla avall. La seva feina és important. Si ells vetllen, els seus germans dins de la ciutat, a resguard, poden viure tranquil·lament: saben que l'enemic no hi podrà entrar. La

ciutat està ben guardada pels sentinelles.

És propi de qualsevol família que entre tots s'ocupin de tirar endavant la llar. Cadascú ho fa a la seva manera. El pare i la mare es reparteixen certes tasques, alhora que saben confiar-ne d'altres als seus fills, sobretot als més grans. I en èpoques en què un de la família es troba especialment necessitat, no dubten a posar-se d'acord entre tots per assegurar que se senti cuidat i ben acompanyat en tot moment.

Aquesta llar que constitueix cada família no és quelcom que es dona per suposat: és un treball artesanal i quotidià. El dia de guàrdia ens convida a considerar la manera com «fem llar», perquè «cadascú hi aporta un valor necessari i insubstituïble»^[5]. Tots tenim unes capacitats úniques que poden contribuir a fer feliços els altres.

Amb els nostres talents i la nostra manera de ser, podem ajudar els nostres germans a recórrer el camí a la santedat. Més enllà de concretar alguna cosa per a aquesta jornada, es tracta de viure aquell dia des d'un cor transformat pels sentiments i els afectes del Senyor: «No tingueu por d'estimar-vos noblement, santament. Que us estimeu molt: no us faci vergonya tenir cor. No n'hi ha prou que ens tolerem. Això és poc. No n'hi ha prou amb la caritat oficial, freda. Afecte!, humà i sobrenatural. Hem de posar l'afecte de Crist inflammat d'amor als homes, a la seva Mare, als apòstols, a Llàtzer. Quan algú té una pena, tots amb ell, per patir aquesta pena. I si algú té una alegria, a alegrar-nos-hi també tots»^[6].

Font d'aigua fresca

Tots els homes estem cridats a teixir relacions. La nostra felicitat no depèn dels èxits que puguem collir o

dels béns que aconseguim assolir, sinó de la manera com —igual que Jesucrist— hem sabut estimar i lliurar-nos als altres. El cristià està cridat a sortir de si mateix i establir vincles profunds i estables amb els germans. La fraternitat veritable és la que «sap mirar la grandesa sagrada del proïsme, que sap descobrir Déu en cada ésser humà, que sap tolerar les molèsties de la convivència aferrant-se a l'amor de Déu, que sap obrir el cor a l'amor diví per buscar la felicitat dels altres com la busca el seu Pare bo»^[7].

Quan vivim amb aquesta lògica cristiana d'apropar-nos als altres i cercar el seu bé, estem ampliant el nostre món interior per compartir i rebre els dons de Déu: ens permet ser aquesta font que dona aigua fresca als nostres germans. Per això, el que puguem viure el dia de guàrdia serà dirigit a conrear aquestes relacions, a sortir a trobar

l'altre i descobrir-hi el rostre de Jesús.

En aquesta jornada, cadascú intentarà demanar a Déu pels seus germans: tindrà cura de la pràctica dels «normes i costums; procurarà intensificar el tracte habitual amb Déu, dedicarà més temps a la pregària, afegirà alguna mortificació especial»^[8]. Aquest afany moltes vegades podrà expressar-se a partir de les realitats que el dia ens proposa: des de les pràctiques de pietat que ja realitzem —i que alguna la podem allargar una mica— o realitzant altres puntuals que aquell dia ens van bé, oferint lluites de la vida de família o de la feina, mortificacions que ens faciliten l'exercici de la caritat, etc. En definitiva, les maneres concretes amb què vivim aquest costum —que no és una qüestió de quantitat— són maneres de despertar, de recordar-nos una cosa que ja estem procurant

viure de manera habitual: tenir els nostres germans al cor i al cap. I també en aquest àmbit podem posar la creativitat i l'enginy dels fills de Déu.

Això ens pot portar a participar de les alegries i els patiments dels nostres germans. A les trobades o estones de tertúlia haurem sentit a parlar moltes vegades d'afanys i il·lusions: projectes apostòlics i de formació, notícies del treball o de la família de cadascú... Si estem atents i tenim el cor en les coses dels altres sabrem trobar en tot un motiu més per a la nostra resposta a la gràcia. El dia de guàrdia ens porta a la memòria tot això i ho transforma en impuls per a la vida interior: «Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us tenim presents en les nostres pregàries. Contínuament recordem davant de Déu, el nostre Pare, la vostra fe activa, el vostre amor incansable i la vostra

esperança constant en nostre Senyor Jesucrist» (1 Ts 1, 2-3). La fe, l'esperança i la caritat dels nostres germans són, d'alguna manera, a les nostres mans.

* * *

«Mira que l'Església Santa és com un gran exèrcit en ordre de batalla. I tu, a dins d'aquell exèrcit, hi defenses un “front”, on hi ha atacs i lluites i contraatacs. Ho entens? Aquesta disposició, com que t'acosta més a Déu, t'impulsarà a convertir les teves jornades, una rere l'altra, en dies de guàrdia»^[9]. En efecte, l'esperit amb què vivim aquest costum no és accessori i només per a aquest dia, sinó que es dirigeix a informar progressivament la nostra existència perquè estigui arrelada cada cop més en l'amor del Senyor. Estem cridats a ser aquesta llum que il·lumina tots els racons, la sal que sap desaparèixer perquè sigui saborosa

la vida en família. I així, viurem «per fer més fàcil el servei de les ànimes que es lliuren a Déu»^[10].

Miguel Forcada

^[1] Mons. Fernando Ocáriz, Carta pastoral, 1-XI-2019, n. 14.

^[2] Beata Guadalupe Ortiz de Landázuri, *Letras a un santo*, carta 28-V-1959.

^[3] [3]. Mons. Fernando Ocáriz, Carta pastoral, 28-X-2020, n. 3.

^[4] Sant Josepmaria, *Solc*, n. 960.

^[5] Mons. Fernando Ocáriz, Missatge, 19-III-2021.

^[6] Sant Josepmaria, Notes preses en una tertúlia, 1-XI-1964.

^[7] Francesc, *Evangelii Gaudium*, n. 92.

[8] *De spiritu*, n. 124.

[9] Sant Josep maria, *Solc*, n. 960.

[10] Sant Josep maria, Notes preses en una tertúlia, V-1955.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/una-muralla-
infranquejable-el-dia-de-guardia-
fraternitat/](https://dev.opusdei.org/ca/article/una-muralla-infranquejable-el-dia-de-guardia-fraternitat/) (04/08/2025)